

хан, а през 1842 г., верен на традицията, тръгва с част от семейството си на поклонение в Йерусалим. С тях е и двегодишният Димитър, който също се завръща с титлата "хаджия", останала завинаги свързана с името му, макар и не в особено съзвучие с непокорният дух.

По това време Сливен е един от най-значителните български градове, нараства неговото административно, икономическо и културно значение. Границите на сливенския санджак достигат до черноморието. Макар и да западат някои занаяти (свързано с масовото изселване на сливенци през 1830 г.), все пак градът си остава един от "най-ръкоделните" в пределите на Османската империя – със силно развитие на текстилното производство и търговия. От 1836 г. работи и първата на Балканите текстилна фабрика, изграждат се прекрасни образци на възрожденската ни архитектура – къщи, ханове, търговски кантори и магазини. Над калдаръмените улици на Сливен все по-често се чуват революционните песни на завърналия се от Русия даскал Добри Чинтулов. Икономическите промени намират адекватен резонанс в обществено-политическия и културен живот на града. Идеите на европейското просвещение тук намират благоприятна почва, килийното и църковно образование са заменени от светската елинска и новобългарска просвета. Укрепването на българския елемент води неминуемо до засилване на политическите сблъсъци, до издигане на националното самосъзнание и самочувствие на сливенци.

В такава атмосфера израства Хаджи Димитър – непокорен и дързък, отличаващ се още в детството си от своите другари. Всъщност за неговите детски и юношески години не разполагаме с почти никакви сведения, източниците имат по-скоро характер на предания. Димитър е винаги предводителя в игрите "на талим" /на война – б.а./ любимото му занимание е да скита из околните планински ридове или да устройва двубои с турчетата от другата страна на р. Куруча (Асеновска). В тези зачестили сблъсъци малкият Хаджи Димитър си спечелва славата на неукротим главатар – връстниците му го гледат с възхищение, а турците все по-често ро-